

A népek sorsa.

A népek (általában) egy-egy összetartozó szellemcsoportot képeznek, akik szellemi karakterük hasonlósága folytán együtt buktak és együtt „vezekelnek” ill. tanulnak. Meghatározott küldetésük van, meghatározott feladatot töltenek be a földi világban. A betöltendő feladatot az adott nép *rendel-tetésének* nevezzük.

A maroknyi választott nép, a zsidóság feladata az egyistenhit eszméjének meghonosítása a földön. Amíg e rendeltetésüket betöltötték, addig Isten védelme alatt álltak. Addig legyőzhetetlenek voltak, fegyveres erejüktől függetlenül. Számtalan példa mutatja ezt a szentírásban. A folytatás kétféle: amennyiben az adott nép végig viszi rendeltetését, az esetben befejezven földi feladatukat más, magasabb szellemi régióban folytatják útjukat. Jellemzően azonban az történik, hogy a magasabb rendű eszmére való irányultság megfordul, és anyagi eszközökre fordítódik. Fegyverekre, várakra, hadseregre, mely „védelmi” gyűrűt képez a téves irány megerősítésére, - földi értelemmel értéknek vélt kincs, arany, drágaságok felhalmozására. Mindennek betetőzőseként kezdetét veszi az élvezetek árjában való elmerülés. Ezáltal az anyag lekötötte a magasabb rendű cél szolgálatára kapott erőt. ***A nép sorsa már akkor meg van pecsételve, amikor földi szemmel a hatalom tetőpontjára ért.***

Az egy igaz Isten gondolata dicsőségről dicsőségre vitte a zsidó népet. Aztán megkezdődött a „polgárosulás”, az egyszerűség idejétmúlttá lett, királyokat akartak és kaptak. Innen kezdve Izrael sorsa már megpecsételődött. Hiába volt Salamon idejében hatalma tetőpontján, az isteni erő elfogyott és az agónia következett. A zsidó népnek a mennyei Jeruzsálem polgárai és állama előképének kellett volna lennie.

Volt olyan nép is az úgynevezett történelemelőtti időkben, mely a kezére adott magasabb égi erőket gonoszul használta fel. Azokat ellentétes erőkké változtatva annyira megtöltötte velük

a maga létesítményeit és önmagát, hogy egy egész világcataklizmának kellett bekövetkeznie, hogy az óceán fedje el őket, hogy belőlük még csak emlék sem maradjon. A kutató archeológus sajnálkozva gondolja el, hogy milyen pótolhatatlan veszteség érte az emberi kultúrát azáltal, hogy az az előrehaladott tudomány mind nyomtalanul elveszett, abból többé az utána következő generáció semmi hasznot nem húzhatott.

A népek sorsa.

(Részlet „Az utolsó óra munkásaihoz-II”. c könyvből)

Gyermekeim,^{1*} ma, egy letűnő nagy fejlődési korszak előestéjéhez közel, nincsenek többé — hogy úgy mondjam — nemzeti egyéniségek, nincsenek önálló korszakleletet reprezentáló nemzetek, mert egyfelől a szédületes iramú haladás, másfelől az ellentétek féktelen tobzódása folytán a látszólagos nagy szabályozottság ellenére is **szellemi tekintetből minden a chaosz, összevisszaság képét kezdi mutatni.**

Ha tehát én ma korszakleletéről beszélek, nem értem alatta a jelen kort, sem azt, ami elkövetkezendő, hanem értem alatta elmúlt évezredek, amelyekben az egyes felvetődő eszmék, mint korszakleletek, s az egyes kiemelkedő nemzetek, mint ezeknek az eszméknek hordozói, a fejlődés szabályos útját követve, emelkedtek ki az ismeretlenség homályából. Csillantak meg a napfény ragyogásában, éltek bizonyos ideig, elérték kulminációjukat, s azután aláhanyatlottak a múltnak kikutathatatlan sötét tengerébe.

Az ember szokása szavakat felületesen használni anélkül, hogy azok mélyebb értelmébe belehatolna. Korszakleletéről szokás beszélni, ami alatt valami zavaros áramlatot ért a beszélő. Azért

¹ * Ezt megelőzőleg a médium által egy hazafias szellem beszélt.

én, aki titeket a szellemi igazságok mélységeihez egy-egy lépéssel közelebb vinni törekszem, most megkísérlem ezt megvilágítani előttem.

Az ember egy formába öltöztetett isteni gondolat, egy eszme: a Teremtőnek egy önálló gondolata, amelyet a Világlélek erővel látott el, s egy bizonyos anyagba burkolt be. A korszellem is egy eszme, egy gondolat, amelyet a Világlélek erővel, burokkal vett körül. Ebbe az erőbe beleszületnek az ezzel az eszmével rokon lelkek, és mintegy a testét képezik ennek a centrális gondolatnak.

Az, amit ti világtörténelemnek neveztek, rendszerint, sőt majdnem mindig adós marad annak a kimutatásával, hogy egy-egy nagy nemzet, egy-egy centrális gondolatnak a hordozója hogyan született meg a földön, mert ezt nem is igen tudja nyomon követni. Az, a gondolat, amely elhelyezkedik a Világlélekben, magához vonz szellemeket, lelkeket, akik beleszületnek abba az erőhullámvázisba, és egyszerre csak — talán egy-két század elegendő hozzá, s íme, itt van egy nagy nép, amely helyet szorít magának a nap alatt. Honnan jött, nem tudni: az ismeretlenből jött. Helyet szorít magának, kiéli a maga erőit (nem azt az eszmét, amelyet magával hozott!), eléri a fejlődésének csúcspontját, amiről az emberi történelem beszámol, ragyog a napfényben, azután egyszerre csak, rendszerint a kulminációja után igen rövid idő múlva összeroskad. Szétmállik, mint az avult ruha, romjai szétszóródnak, létesítményeit befedi a sivatag homokja, vagy a tenger árja, néhány évszázad, egy évezred — és már nyoma sincs többé annak a nagy hatalmasságnak, amely azelőtt félelmet keltett a környező népek között.

Felette egy földréteg, amelyen lassan új élet sarjad; az új élet megint produkál új egyedeket; egy új nemzet kél életre a réginek sírja fölött, egy új gondolattal, egy új korszellem reprezentánsaként. Ez ismét felemelkedik, naggyá és hatalmassá lesz, hogy azután neki is az aláhanyatlás legyen az osztályrésze és

ezt is befedje az iszap, a tenger, az idő, hogy helyet adjon ismét egy új népnek.

Ez az általános képe a népek keletkezésének és elmúlásának. Hogy pedig ennek miért kell így lennie, szellemi szemekkel annak is a mélyére lehet hatolni. **Azért kell a népeknek elmúlniuk, mert azt a gondolatot, amelyet Isten enged élni a földön, amelynek Isten adja a lehetőséget, amelynek Isten adja a kiéléshez alkalmas és szükséges erőt és anyagot, azt a tiszta gondolatot nem valósítják meg.**

Amint egy nép megjelenik a föld felszínén, öntudatlanul is hozzátapad a röghöz, megszereti azt az életet, amelyet a föld nyújt, élvezetet talál benne, s örökre akarja magának biztosítani azt a lehetőséget, amelyet mint nemzet elfoglal a nemzetek közt. És hogy ezt elérhesse, várakat épít a maga védelmére, megerősíti a határait, fegyvereket és harci szereket gyárt, a katonák százezreit állítja a saját védelmére. Ezen a védelmi gyűrűn belül pedig felhalmozza azt, amit földi értelemmel értéknek gondol: kincset, aranyat, ezüstöt, drágaságokat. Mikor pedig mindezt felhalmozta, kezdetét veszi az élvezetek árjában való elmerülés.

Mi történt? *Azt az erőt, amelyet magasabb rendű cél szolgálására kapott, beleépítette az anyagba, beleépítette a várakba, beledolgozta a kincsekbe, fegyverekbe, harci szekerekbe, hadihajókba. Így az anyag lekötötte azt az erőt. Belül, a nép lelkében pedig az a centrális gondolat erő híján elsorvad. Így azután olyanná válik az a nagy nemzet, mint egy erejétől megfosztott óriás, mert miután az életerő így le van kötve, az erőtlenné váló szervezetben betegségek ütnek tanyát: erkölestelenség, tobzódás, zsarnokság, féktelenkedés, irigykedés, vetélkedés, gyilkosság.*

Mikor idáig jutott, a belső erők híján az egész nagy, hatalmas szervezet hamarosan szétmállik, darabokra hull. **A sorsa tulajdonképpen már akkor meg van pecsételve, amikor a látszólagos hatalom tetőpontját elérte.** Olyanná válik, mint az az

ember, aki félelmetes izmokat fejlesztett ki magának, mert minden erejét, minden idejét, minden törekvését, minden akaratát erre összpontosította, és mikor ezt elérte, egy egészen jelentéktelen kis betegség lep meg. Az ellenálló erő elfogy, a test összeroskad, a félelmetes izmokat, amelyek láttára a legbátrabb is megtorpant, a leghitványabb kicsiny férgek kezdik ki.

Így jár a nép is, amely az őt életető gondolatot, amelyért neki az Isten életet adott, nem építi ki, nem teszi élővé, hanem a rendelkezésére bocsátott magasabb rendű erőket alacsonyabb rendű célokba dolgozza, bele.

*

Csak néhány nagy népet említek előttetek illusztráció gyanánt. Ilyen az ó-egyiptomi, amely a maga idejében fényével bevilágította az akkori világot: a mágia hazája. Rendeltetése lett volna a magasabb rendű erőket, *a fehér mágiát*, a föld áldásává tenni. A görög nép, amely művészetével és bölcsészetével bevilágította a maga korát. Ez a nép *a művészi szépségnek, az eszményinek* lett volna hordozója: ezt kellett volna az egész vonalon célá tennie az emberiség előtt. Mert hiszen *a szép* is Isten adománya, mert *az eszményi szép az igaz jónak természetes öltözéke*. A római birodalomnak a maga szervező és rendszerező képességével *a törvény és az igazság* hordozójának kellett volna lennie.

A keleti népeknek azokat az ismereteket kellett volna meghonosítaniuk a földön, amely ismeretek az ő őshazájukban, az ő bolygóikon vannak otthon, ahonnan ők származtak.

Némely népeknek csak egészen rövid és kicsiny rendeltetése volt, mint például annak a népnek, amely titeket olyan közletről érdekel, a hunoknak. A köztudat helyes intuícióval megtalálta a helyes kifejezést: az Isten ostora. Azzal a centrális gondolattal kapta rövid időre létjogosultságát a földön, hogy végigseperjen egy földrészt, amelyen félvad törzsek és széthullt birodalmak töredékei, életképtelen roncsai tengődtek, hogy helyet készítsen új korszellemet hordozó új, nagy népek megjelenésének.

Tehát, mint már mondtam, mindegyik nagy népet, amely nép egy-egy korszellem hordozója volt, de azt kiépíteni, elmulasztotta, a Természet, amely az isteni gondviselés rendelkezéseit követi, mély sírba temette. Az egyiket a föld, a másikat a víz, a harmadikat a tűz döntötte olyan mély sírba, ahonnan azt többé kiásni, nem lehet.

Volt olyan nép is az úgynevezett történelemelőtti időkben, amely a kezére adott magasabb égi erőket annyira gonoszul használta fel és azokat visszaforgó erőkké változtatva annyira megtöltötte velük a maga létesítményeit és önmagát is, hogy egy egész világcataklizmának kellett bekövetkeznie, hogy az óceán fedje el őket, hogy belőlük még csak emlék se maradjon.

*

A ma tudósa, akit ti archeológusnak neveztek, a föld mélyén kutat és egy-egy emléket: fegyvert, faldarabot, szobordarabot, iratot stb. talál. És amikor ezekből visszafelé következtetve megállapítja, hogy egy nagy nép élt ezer meg ezer esztendővel előbb azon a helyen, ahol ma dús vegetáció fedi a talajt, sajnálkozva gondolja el, hogy milyen pótolhatatlan veszteség érte az emberi kultúrát azáltal, hogy az az előrehaladott tudomány, az a nagy technikai felkészültség mind nyomtalanul elveszett. Abból többé az utána következő generáció semmi hasznot nem húzhatott, hanem a későbbi nemzedékeknek mindig előlről kellett kezdeniük.

Milyen nagy volt már az egyiptomiak, a babyloniaiak tudása, építésze, ismeretei! Minden, amit alkottak, némán hever a föld gyomrában, sőt ami belőlük a föld színe felett van, az sem árul el semmit azokból a technikai képességekből, amikkel bírtak. Milyen kár, hogy az arabok matematikai ismeretei elmultak! Mennyit veszített az emberiség! Miért, hogy az elmúlt tízezer évek minden eredményének meg kellett semmisülnie?!

Én pedig azt mondom néktek, hogy a Gondviselői nem cél és nem ok nélkül idézte fel azokat a nagy temetéseket. Gondoljátok csak az özönvízre s annak okára. „*Mivel minden test meg-*

fertőztette az ő útját a földön, azért jött rá az özönvíz.” Ugyan- ezért kellett azoknak a létesítményeknek is, melyeket ezek a nagy népek alkottak, megsemmisülniük, mert megtöltötték azokat az ő megromlott és visszaforgó erőikkel. Azoknak igenis eltemetve kellett pihenniük a föld gyomrában évezredekken keresztül, hogy a földanyának egészséges, törvényes erőkeringése kivonja belőlük a visszaforgó erőket, magával ragadja és megtisztítsa azokat az ellentétes elvektől, hogy ismét felhozhassa a föld színére, mint már megtisztított és törvényes erőket, és felhasználhassa új nemzedékek új testbeöltöztetésére, új korszellemelek erővel való ellátására.

Mert amit Isten ad a teremtett léleknek, amit Isten ad minden egyes szellemnek, vagy az emberek tömegeinek, az mindig tiszta, az mindig a kegyelem ajándéka. Ő nem ad megromlott erőket az újonnan születendő nemzetek fiainak kezébe, hogy azok által a megromlott, visszaforgó erők által máris bűnnel kezdjék meg pályafutásukat. Mint ahogyan a csecsemő új testben születik meg és nem hozhat magával semmit az előbbi testéből, amelyet bűnös, tévelygő és félrefejlett szokásaival, érzéseivel és cselekedeteivel megfertőzött, hanem Isten új és tiszta természeti erőkbe öltözteti őt. Hogy egy nagy és hatalmas új lendülettel indulhasson eléje új próbálkozásának. Úgy az Isten az új korszellemeleknek, az új korszellemelekbe bekebelezett nemzeteknek és embereknek sem ad megfertőzött erőket, visszaforgó erőkkel telített anyagokat és tárgyakat. Mert a kegyelem sugarában sütkérezőktől azt várja és akarja az Isten, hogy mindenki a legjobbat, a legértékesebbet hozhassa ki magából, ami benne van.

*

Hiszen, embertestvéreim, ti most már tudjátok, hogy az anyag nem az a tömör, áthatolhatatlan valami, aminek a tudatlan és felületes ember gondolja. Ti most már tudjátok, hogy az anyag molekulákból és atomokból áll, amelyek közt aránylag óriási távolságok vannak, úgyannyira, hogy az éteri erőkkel az anyag

könnyen át meg áthatolható. Az ember pedig az ő gondolataival és érzéseivel fluidokat termel, amely fluidok az anyagnak magasabb rendű, finomabb, éteribb formái. Ezek a gondolatok és érzések, ezek a fluidok behatolnak az anyag parányai közé és megtelítik azt. **Azért nem közömbös, hogy egy tárgy kinek a használatában van, vagy kinek a keze alatt készült el.**

Hogy közelebb hozzam hozzátok ennek a belátását, egy nagyon egyszerű példát kívánok felhozni előttek. Egy egészen mindennapos használati tárgy: egy asztal, vagy egy szék. Mondjuk, két különböző ember készít ugyanabból az anyagból, ugyanolyan alakú-, és méretű, egyszóval ugyanolyan kivitelű tárgyat. Az egyik ember, aki, ezt a munkát végzi, istenfélő, imádkozó lélek, aki szereti a mesterségét és hálát ad Istennek érte, hogy ilyen szép mesterséggel keresheti meg a mindennapi kenyerét; azért szereti a szerszámait is, amelyekkel dolgozik. Szereti az embereket, gondoskodik a családjáról, szorgalmas és becsületes. Nem tudós, nem lángész, nem hős és nem művész, csak egy egyszerű mesterember, de a legmagasabb kvalifikációval, amit emberre lehet mondani, hogy *becsületes, jó ember*. Ez bemegy a műhelyébe, kiválasztja az anyagot, amiből azt a tárgyat el fogja készíteni; kedvtelve szemléli az anyagot, hogy az milyen jó és hogy ő abból milyen sikerült dolgot fog alkotni. Előveszi kedvelt szerszámait, gondosan megdolgozza, meggyalulja, kivési, összeállítja az asztalt. És miközben lassan-lassan alakot kezd öltetni szorgalmas keze alatt, jókedvében vidám dalra gyűjt, vagy nem egyszer zsolozsmát énekelget. Mikor aztán készen van alkotásával, gondosan odaállítja a műhelyben egy üres helyre. De nem tudja megállni, hogy kétszer, háromszor vissza ne térjen, hogy kedvtelve és szeretettel szemlélje azt, amit alkotott.

Természetes, hogy annak az anyagnak az egész szerkezete, egész rendszere át meg át van hatva az ő gondolataival és érzéseivel, amelyekkel ő azon dolgozott. Mert míg dolgozott, a lelkében gyakran gondolt a jó Istenre, hazagondolt szerető fele-

ségére, a dédelgetett kis gyermekekre, jó barátaira — hiszen míg dolgozik az ember, addig a lelkén annyi minden áramlik keresztül! — Ezek a gondolatok mind hatalmas elevenerővel ható erőparányokat indítanak meg, és miközben készíti azt a tárgyat, addig az ő lelkének kiáramlásával, ezekkel a tiszta-érzésekkel és gondolatokkal: *az ő delejével* telíti meg annak anyagát.

Egy másik ember ugyanilyen anyagból ugyanilyen méretre, ugyanazt a tárgyat készíti el. Ez az ember azonban korhely, részeges. Szeméből gyilkos gyűlölet villog elő; mindenkit gyűlöl, amiért neki ilyen nehéz munkát kell végeznie, miközben mások dözsolnak. És hogy ezt a gyűlöletét valahogyan enyhítse, gyakori időközökben nyúl a pohár után. Bizonyos undorral veszi elő az anyagot, amelyből azt a tárgyat elkészíti, odavágja, és úgy dolgozza meg, mint valami ellenséget. Sokszor abbahagyja a munkát, mert nem bírja ki, hogy rabja legyen egy munkának, amely nem kedve szerint való. De mivel élni kell, enni kell, sőt neki innia is kell, tehát kínos-keservesen mégis elvégzi, és akkor odalöki egy sarokba, azzal a megkönnyebüléssel, hogy végre megszabadult tőle.

Ennek az anyagnak a molekuláit pedig ezek a gondolatok, ezek az érzések, ez a villamosság járja és hatja át. És jóllehet, a két tárgy egymás mellé állítva semmi különbséget nem mutat a szemlélő ember előtt, de ha mi tekintjük meg a két tárgyait, akik szellemi szemekkel nézzük a dolgokat, olyan óriási különbséget látunk a kettő között, mintha az előbbi aranyból, az utóbbi pedig ólomból készült volna.

Ti magatok is tudjátok, hogy az anyagok mennyire hordozói az érzéseknek. Hallottatok és olvastatok esetekről, hogy vannak ékszeresek, amelyeket anyaguknál fogva az ember óriási értékűeknek tart, de ezek az ékszeresek mindenkire, aki csak birtokába vette, sorra veszedelmet, katasztrófát, szerencsétlenséget hoztak. Mi ennek az oka? Egyszerűen az, hogy az a bizonyos ékszer valamikor valami szörnyű véres tragédiának kö-

zéppontjában állt, irtózatos halálfélelem, szörnyű gyűlölet és véres halál környékezték valaha, és azok az érzések, amelyek ilyen elvetemült, vagy Szerencsétlen lelkekből előviharzottak, áthatották azt az anyagot és az fogva tartotta azokat az érzéseket. És ha egy későbbi tulajdonosa nem megtért lélek volt, hanem csak élt bele a vak világba, több bűnnel, mint erénnyel, akkor azok az érzések, amelyeket az a bizonyos anyag magával hurcolt, megkeresték és megtalálták a hasonló érzéshullámzásokat az éterben, s velük összekapcsolódva siettették annak az egyénnek különben csak a távol jövőben reá váró szerencsétlenségét.

Még egy példát említek meg, ami köztudomású elöttetek. A fáraók sírjainak felbontóira gondoljatok. Az oda mágikus úton rögzített erők kifejtették tragikus hatásukat mindazokra, akiknek a feltárásban részük volt.

Mindebből könnyen megérthető, hogy ha Isten végtelen kegyelme és gondoskodása el nem takarta volna földdel, vízzel azokat az életeteket, azokat a létesítményeket, amelyeket valaha egy ilyen mélyre alásüllyedt, visszaforgó törvényben élő és működő nép éltetett és alkotott és azok változatlanul a birtokába juthattak volna egy elkövetkezendő későbbi nemzedéknek, azoknak a kárhozatos erőknek kisugárzása folytán azoknak a későbbi nemzeteknek és embereknek élete a kárhozatra máris elő lett volna készítve.

*

Titkok és csodák közt jártok, emberek, életetek minden napjában, minden órájában, minden helyen, de ti szellemileg vakok és süketek vagytok.

Mit tudjátok ti azt, hogy az a szék, amelyen ültök, vagy az a padló, amelyen álltok, nem egy olyan őserdőben nőtt fából készült-e, amely őserdő abból a talajból sarjadzott, amely egy ilyen évezredekkel ezelőtt aláhanyatlott és letűnt korszellemet, kultúrát, fajt és a vissza-forgó erőknek szörnyű tömegeit takarja? És mit tudjátok, hogy az az évszázados fa, amelynek anyagá-

ból készült mennyit szítt fel magába azokból az erőkből, amelyek a földanya időközben kivont azokból a létesítményekből?!

Titkok vannak körülöttetek, alattatok, felettetek, bennetek. Mit tudjátok ti azt, hogy a táplálék, amelyet magatokhoz vesztetek, az ital, amellyel szomjaitokat oltjátok, mennyit szítt magába és mennyit tartalmaz azokból az éteri erőkből, amelyek évezredekkel ezelőtt kerültek a föld gyomrába? És mikor azok az éteri erők a ti szervező életerőtök munkája folytán áthasonulva a ti lelketek felületéhez közel érnek, akkor a ti érzés- és gondolatvilágotokban egyszerre megvillannak olyan dolgok, amelyek benneteket pillanatnyilag vonatkozásba hoznak az elmúlt évezredek eltemetett titkaival.

És mivel maga az ember a csodáknak egész rendszere és láncolata, mert a bölcsőtől a koporsóig ilyen hatásoknak végtelen sorozata hat rá, nyilvánvaló, hogy bennetek és körülöttetek mindenütt, minden pillanatban titkok, csodák mennek végbe, de ti vakon és süketen mentek el ezek közt a titkok és csodák közt, mintha azok mindennapi és hétköznapi dolgok volnának, amelyekkel felületes gondolkozástok szerint törődni nem érdemes.

Süketen és vakon jártok örökös csodák között.

És jó, hogy azok az emberek, akik kármájukat élik, akik — ahogy mondani szokták — élnek bele a vak világba, süketek és vakok ezekkel a titkokkal szemben. Mert ha úgy láthatnák vagy csak sejthetnék is ezeket a titkokat és csodákat, mint ahogy azt a magasabb szellemi körzetek lakói tudják: nagy baj lenne, mert akkor az ő lelkükön a tegnap emléke, a ma küzdelme és a holnap reménysége nem végezhetné el azt a szükséges munkát, amely őket a fejlődés útján egy hajszálnyival előbbre viheti. De nagyon szomorú és sajnálatos dolog, ha ti, szellemhívők, szintén süketen és vakon jártok a titkok világában.

Azonban ne gondoljátok, hogy nekünk, akik innen a fluidi világból beszélünk hozzátok, amikor előttetek csodákat, titkokat,

mélységeket és magasságokat tárunk fel, az a célunk, hogy tiközületek bárki is büszkélkedhesse azzal, hogy ő jobban van értesülve, mint más! Nem, a mi célunk ezzel csak az, hogy látván az isteni Gondviselés kimeríthetetlen nagyságát, fenségét, csodálatosságát, meghálálhatatlan és elgondolhatatlan nagy jóságát, gondosságát és gyöngédségét, látván a titkoknak és a csodáknak azt a végtelen láncolatát és rendszerét, amelyben mint bekötött szemű szegények jártok: mindezeknek ismeretében, vagy csak megsejtésében is szálljatok magatokba. És lássátok be, hogy milyen picinyek, milyen jelentéktelenek vagytok; olyan picinyek, mint az a parányi féreg a homokban, amelyre nézve katasztófális hatású, hacsak egy homokszem reagördül. És ezt látván és megértvén, alázkodjatok meg a nagy, a mindenható, a kimeríthetetlen bölcsességű és jóságú Isten előtt és az ő képviselői előtt, akik a ti életek felett őröködnek.

Még más célunk is van ezzel. Mindaz, amit mi nektek tanítunk, aránylag gazdag ismeretet jelent számotokra, az ismeret pedig kötelez. És miután tudjátok, hogy a világ telve van Isten erőivel, tudjátok meg azt is, hogy ezekből az erőkből ti minden egyes új ismerettel többet és többet asszimilálhattok, úgy, hogy mindig magasabb-és magasabb rendű lelkierők felett fogtok rendelkezni. Mert minél magasabbak a ti gondolataitok és minél mélyebbek a ti érzéseitek, annál magasabb rendű és annál áthatóbb erők felett rendelkeztek. **Az ismeret pedig arra kötelez, hogy mindenre, ami titeket környez, élő, vagy életteknek látszó dolgokra: állatokra, növényekre, tárgyakra, szóval mindenre a ti Istenhez kapcsolt lelketek és a csodák áhítatával megtelített érzésvilágatok erőivel tekintsetek.** Hogy mindenek az anyagát, azt a laza szövetet, amelyet anyagnak neveztek, át- meg áthassa a ti magasabb rendű erőtök, hogy közelebb hozza azt az anyagot — legyen bár az élő vagy életteknek látszó formában előttetek — a felszabaduláshoz, köze-

lebb hozza azt a kötött állapotból fellazuló, félsanyagi állapotba jutáshoz.

Azt mondja az írás, hogy „*az egész teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak eljövetelét*”. Mit jelent ez? Miért várja sóvárogva éppen az Isten fiainak eljövetelét? Azért, mert az Isten fiaiból isteni erők, tiszta, feloldó, megváltó erők sugároznak ki. *Isten fiainak jelenlétében minden, ami őket körülveszi, részesül ebből az isteni erőből, amely mindent, ami kötött, fellazítani, felszabadítani, megváltani segít.*

Amikor mi azt mondjuk nektek, embertestvéreim, akik minket hallgattok, hogy ne legyetek emberek, hanem legyetek szellemek, azért kérünk erre titeket, hogy a ti szellemeteket át tudjuk hatni ezzel a magasabb rendű világossággal, hogy *ti is az Isten fiaivá, legyetek, hogy a ti kisugárzásotok is megváltó erőkkel hasson bele a teremtett világba*, hogy ti is hozzájáruljatok a teremtett világ megváltásának és felszabadulásának nagy és magasztos munkájához.

Azt mondtam nektek, hogy amikor egy nép hatalmának zenitjén van, amikor félelmes fegyverei, várai, irigyelt kincsei vannak, tehát a dicsősége tetőpontján áll, amikor az emberi gondolkodás azt mondja, hogy annak a népek aranykora, a ragyogás kora köszöntött be akkor már az ő elmúlása meg van pecsételve. Természetes ez azokból következtetve, amiket mondtam, mert hiszen az ő belső, centrális gondolatát támogató erőket beleöltöztette az anyagba, tehát elhibázva rendeltetését élete végéhez közeledik. **Ha ellenben valamely nép, valamely nemzet, amely egy korszellem hordozója, azt a korszellemet, azt a magasztos eszmét, amelyet az Istenség reábízott, híven szolgálná, tehát az annak szolgálatára kapott erőket nem földi dolgokba ásná el, hanem annak az eszmének kiteljesítésére fordítaná az emberlelkében a világban mindenütt, ahová hatóköre elér: akkor annál a népek nem csúfos halál, nem szétmállás lenne a vége hanem elvégzett feladatával a megdicsőülés és ragyogásban való felemelkedés.**

Néhány nemzet központi, gondolatáról említést tettem, egyről szándékosan hallgattam elöttek. Ez a nép a világnak egy eldugott zugában, hatalmas, nagy nemzetek közt jelent meg a föld felszínén. Ez a kicsiny nép annyival magasztosabb központi gondolatot hordozott magában, amennyivel magasabb helyről jött, mint a többi népek.

Ez az Ábrahám, Izsák és Jákob nemzete, amely nemzet központi gondolata a Jehova, az egy igaz Isten eszméje. Ez a központi gondolat volt az államalkotó eszme, ez a központi gondolat vezette Izrael népét, és irányította tetteit addig az ideig, míg ő maga is hűtlenné nem lett ehhez a központi gondolathoz, amelynek szolgálatára a földön, a kegyelem világában megjelenhetett.

Ez a központi gondolat: az egy igaz Isten, a Jehova — amíg a nép hozzá hú maradt — megvédte az őt hordozó népet, mint ahogy minden egyes ilyen centrális gondolat megvédené azt a nemzetet katonák, hadihajók, harci szekerek és repülőgépek nélkül is, ha az a nép mindvégig azt a központi gondolatot szolgálná. Íme, Jehova, az egy igaz Isten az ő kiválasztott népe mellett élete minden mozzanatában fényes és hatalmas bizonyosságot tett. Így bizonyosságot tett Ábrahám mellett és megkoronázta Ábrahám hitét.

Hit! Tudjátok-e, hogy tulajdonképpen mi a hit? *A hit nem más, mint emlékezés.* Egy nép, mely az Istenhez a földi népek közül a legközelebb állt, mielőtt a földre jött, magával hozta az emlékezést az egy igaz Istenre, amely emlékezés Ábrahámiban, az ősatyában csúcsosodott ki. Ezt a hitet Isten sokszorosan megbizonyította a maga személyes beavatkozásával. Bizonyosságot tett Ábrahám mellett, Izsák mellett és Jákob mellett.

Amikor Mózes az ő népét ki akarta vezetni; ennek az egy igaz Istennek parancsára a szolgaság házából, a hatalmas Egyiptomot Isten, ez a Központi Gondolat nem katonák százezreivel, nem fegyverekkel, nem harci szekerekkel, de az ő bizonyosságté-

telével verte le, és kényszerítette engedelmességre Isten küldötte, Mózes előtt: a csodatételek bizonyásaival.

A Jehova Isten, az egy igaz Isten bizonyágot tett a menekülő zsidóság mellett, amikor szétválasztotta előttük a tengert, hogy száraz lábbal mehessenek át és összezárta a harci szekerek és az erős vitézek felett, akik őket üldözték.

Bizonyágot tett Ő a pusztában, amikor az éhezőknek mannat adott az égből és a szomjúhozóknak vizet fakasztott a sziklából.

Bizonyágot tett az egész Izrael előtt, amikor nappal felhőoszlop, éjjel tűzoszlop alakjában vezette az ő népét az ígéret Földje felé. Bizonyágot tett, amikor az ígéret Földjére bementek és megállította a Jordán hullámainak folyását, hogy száraz lábbal kelhessenek át.

Bizonyágot tett az összes népek előtt, amerre Izrael népe végigvonult, mert leverte őket. Jerikó falait a kürt szavával, más népeket a félelem lelkével zúzott össze, úgy, hogy **Izrael népe, ez a kicsiny, maroknyi nép, amelynek sem képzett hadserege, sem fegyverei, sem várai nem voltak, a Központi Gondolat szolgálatával, a központi Igazsághoz való ragaszkodással, a Jehova Istenhez való imádkozás erejével legyőzött minden akadályt maga előtt.**

És a hatalmas, nagy népek, amelyek visszavonultak a félelmetes Jehova előtt, maguk jelentették ki, hogy: „nincs olyan hatalmas Isten, mint a zsidók Istene.”

Bizonyágot tett a szent sátorban, amely felett Ő ott lebegett, mint ragyogó felhő, ahová menekülhetett az igaz, de szörnyű halált halt a vétkes. Bizonyágot tett a Hóreb hegyén, a Sinai hegyen és mindenütt, ahol az *igaz* Izrael élt, mozgott, tevékenykedett.

Az egy igaz Isten dicső gondolata: a Központi Gondolat azonban abban a mértékben halványodott, fakult, erőtlenedett és vont a vissza az erejét ettől a néptől, amilyen arányban és mértékben ez a nép is odaragadt a föld rögé-

hez, megszerette a földet a föld értékeit, kincseit, dicsőségét: az életet.

Ábrahám, Jákob és a széparcú Dávid juhaikat őrzik, a mezőn laknak télen, nyáron, ősszel, tavasszal. A mezőn élő ember ráér, elelmélkedik és szemlélődik a növekvő pázsiton, a fűszálon himbálódzó bogárkán. Gondolatokat sző, keresi az élet eredetét; nincs, ami a lelkét zaklassa és nyugtalanítsa. Nem zakkol, nem zúg körülötte az élet, mint a polgárosult és városban élő ember lelke körül, s lassan-lassan minden kicsiny mozzanatot megismeri annak a szent természetnek, amelynek természetes fia ő. A felkelő nap, amely széthinti aranysugarait a mezőn és a bárányok nyáján, vidámsággal tölti el a lelkét: örül az életnek. A lenyugvó nappal együtt pihenésre hajtja fáradt állatait és lehajtja fejét ő is pihenésre. Ha nem tud aludni, a puha fűben hanyatt fekvve szemlél a ragyogó csillagokkal telehintett eget. Körülötte néma csend, és ez a csend neki csodákat beszél. Ki gyűjthatta meg azokat az égi mécseseket? Mi lehet ott túl az azúr kupolán? Mi van ott, ahol a látóhatár véget ér? És a lelkében, amelyet körülsimogat a Világlélek: a természet tiszta erői, halk, szavak nélküli főhász ébred valami Nagyhoz, valami Hatalmashoz, valami elgondolhatatlanul csodás Lényhez, aki mindezt megalkotta és kormányozza.

Amikor a tavasz színpompája előnti a mezőt, és a kicsiny virágon csodás szépséggel ragyog és tündöklük a napsugár, elgondolja, hogy nincs a föld uralkodói és királyai közt csak egy is, akinek pompája megközelíthetné a legszerényebb kicsiny virágot. Ki teremthette ezt így?

Az, Aki mindenre gondot visel. A Világlélek, a természet tiszta erői körülsimogatják az ő háborítatlan lelkét, és halk zsolozsmákat súgnak a fülébe.

S amikor a tikkasztó nyári nap alkonyán viharfelhők gyűlnek följe, és a hegyek visszhangoznak a mennydörgéstől, amely megreszketeti a földet: a kicsiny ember, a jelentéktelen senki, egyszerre úgy érzi, hogy az a nagy és hatalmas Valaki, az *a*

Jehova Isten: erős és bosszúálló is tud lenni-, ha azt úgy látja jónak. És félni kezdi azt a Hatalmasságot, és a lelkében, a szívében mélységes hódolatban borul le ez előtt a Hatalmasság előtt. És a szívét, a lelkét hozzáköti ehhez az egy igaz Istenhez, akit ha megnevezni nem is tud, — mert névvel illetni nem is méltó Őt — de a szívével, az érzésvilágával érzi, hogy van, hogy nagy, hogy hatalmas, hogy szépséges, hogy dicsőséges és „erős bosszúálló”.

Isten szépsége, dicsősége és jósága a tiszta természet minden alkotásán ott ragyog még egy egészen mélyre bukott világban is.

Ti, embertestvéreim, akik egy úgynevezett kultúra és civilizáció percre és centiméterre kiszabott rabságában éltek, ti, akik szabad szellemeknek teremtett egyéniségekkel négy fal közé bezárva élitek le életetek túlnyomó részét. Nem tapasztaltátok-e, hogy valahányszor a lelketeknek elfordult és megromlott természete erőre kapott bennetek, ha valami miatt felháborodtatok, s a gonosz indulat, a rossz érzések eluralkodtak fölöttek. Vagy ha valami elmondhatatlan fájdalom érte a lelketeket valaki részéről, akit szerettetek, akit bizalmatokkal és szeretetekkel megajándékoztatok, és aki erre méltatlannak és gonosznak bizonyult, és a szívetek megtelt egészen a torkotokig keserűséggel. Vagy ha a bűn legázolt benneteket és a lelkiismeret forró könnyeket sajtolt ki a szemetekből: nem tapasztaltátok-e, hogy ha ilyenkor kimentetek a tiszta és szabad természetbe és leültetek egy hegycsúcson, ahonnan nagy, széles horizontot lehet áttekinteni, vagy leültetek a csörgedező patak partjára a fűbe, ahová a város lármája és tülekedése nem hallatszott el, ahol az egyetlen zaj talán a rovarok zümmögése volt a fűben és a virágok közt, nem tapasztaltátok-e, hogy a Természet Szelleme, a Világlélek úgy ölelte át a ti lelketeket, mint egy fiatal anya az ő csecsemőjét, lány öleléssel, hogy valamiképp fájdalmat ne okozzon neki?! Nem tapasztaltátok-e, hogy a tiszta természeti erők, amelyek körüllegenek, megnyihették a fáj-

dalmat, elkészítették a lelketeket arra, hogy újra imádkozni tudjatok Ahhoz, Aki minden könnyet letöröl, Aki minden csalódásból reménységet fakaszthat?!

Isten ma is és mindenkor jelen van a tiszta természetben az ő erőivel, és azokból ma is és mindenkor mindenki meríthet, aki Hozzá fordul.

*

Ábrahám, Jákob, Dávid, míg juhaikat őrizték kint a mezőn, és kinn éltek a szabad természetben, Istennel kötötték össze a lelkeket: Isten nagyságát magukévá tették magukat az Isten szolgálóiul felajánlották, és mint kiváló hordozóit ennek a Központi Gondolatnak, amely körül a zsidó nép csoportosult, dicsőségről-dicsőségre vitte őket az Eszme: a Jehova Isten.

Azután megkezdődött az úgynevezett polgárosulás. Az egyszerűség lassan-lassan idejétmúlt dologgá vált, a patriarchák elmúltak, a bírák kicsinyeknek bizonyultak ahhoz, hogy a föld örömeihez és a dicsőséghez vonzó népet megmaradhasson az egy igaz Jehova Isten egyszerű népének. **Királyt kértek, mert azt látták, hogy a szomszéd nagy népeknek dicsőséges királyaik vannak,** akiket szolgák serege vesz körül, akiknek a nevében nagy háborúk és öldöklések folynak, és azt hitték, hogy a király személyétől függ az, hogy egy nép nagy legyen. A mindinkább háttérbe szoruló Jehova Isten az ő igaz szolgálója, Sámuel által figyelmezteti őket, hogy ne kívánjanak királyt, mert a király megnyirbálja a szabadságukat, fiaikat elviszi ajtónállóknak és katonáknak, leányaikat cselédi sorba állítja, és az őrlő malomban dolgoztatja őket. Gyümölcs- és olajkertjeiket elfoglalja, és királyi parkká alakíttatja át, és ha az igazságukért mennek a királyhoz, szolgák, ajtónállók, tisztartók és főemberek seregén juthatnak csak a királyhoz, és mire odajutnak, az igazságuk kézen-közön elkallódik.

De az Isten mindenkinek megengedi, hogy kiélje a gondolatait, a vágyait és utasítja Sámuel, hogy kenje királlyá Saul. Innen kezdődik Izraelnek ugyanaz a sorsa, ami a többi

népeké volt. Csak három király: Saul, Dávid és Salamon: és máris eléri a nép azt a kulminációt, amelyről beszéltem. Dicsőséges és hatalmas király Salamon, sok katonája van, erős vitézek, harci szekerek, várak, erődök, arannyal és drágaságokkal ékes királyi palota, hatalmai trón elefántcsontból és aranyból.

Salamon Jehovának is épített egy hatalmas nagy templomot, hogy az a templom hirdesse Izrael dicsőségét. A templom nagy és hatalmas volt, kívül és belül ékes arannyal, megrakva drága edényekkel és áldozati eszközökkel. De ameddig Izrael Istene abban a sátorban lakott, amelyet Mózes a mennyben látott sátor mintájára készített, addig a Jehova Isten az ő erejével ott volt ragyogó felhő alakjában a sátor felett; **a hatalmas és dicsőséges jeruzsálemi templomban azonban a szentek szentjében, a frigyládában is már inkább csak az emléke volt meg a nagy és hatalmas Jehovának.** A világ előtt a zsidó nép hatalma tetőpontjára hágott, de az isteni erőket, amelyeket a Jehova Isten a Központi Gondolat rendelkezésére adott, már beleöltöztette katonákba, fegyverekbe, várakba és fényűzésbe, és Salamon sokszáz idegen feleségébe és ágyasába, úgyhogy az isteni erő már egyenesen vissza-forgó, megfertőzött, tisztátalan erővé lett.

A zsidó nép sorsa meg volt pecsételve. A Salamon után következő királyok a haldoklás agóniájának reprezentánsai, a babiloni fogságból való hazatérés és a templom újjáépítése pedig már csak egy olyan mozdulata a népnek, mint amikor a haldokló a halálos ágyon mégegyszer felnyitja a szemét és körültekint azokon, akik őt körülveszik. Elfogyott az isteni erő, el kellett múlnia, szét kellett mállania a nemzetnek, amely hűtlen lett a Központi Gondolathoz, a Jehova egy igaz Istenhez, éppen úgy, mint ahogy elmúltak és szétmállottak az idő tépő fogai alatt a többi nagy nemzetek.

A zsidó népnek a mennyei Jeruzsálem polgárai és állama előképének kellett volna lennie. Egykor beszéltem nektek a mennyei Jeruzsálemről, arról a társadalomról, amelyben már

nem lesz katonaság, mert nem lesz gyűlölet, nem lesz irigység, nem lesz vetélkedés; amelyben nem lesznek bírák, mert nem lesz vétség; amelyben már nem lesznek hatalmasok és páriák, mert mindenki egyformán Isten gyermeke lesz.

Mivel erről az eljövendő társadalomról, erről az eljövendő Isten országáról, erről a mennyei Jeruzsálemről már beszéltem nektek, ma erről nem beszélek, csak azt teszem hozzá, hogy ez az állam, ez a mennyei Jeruzsálem, ez a leendő Üdvösség Birodalma is csak azért fog fennállhatni, **mert ennek a korszellemé, hogy úgy mondjam, a Központi Gondolata, Vezető Esméje az egy igaz Isten lesz. Amely eszméhez többé nem lesznek hűtlenek azok, akiket az Úr Magának kiválaszt,** mert azok egész lelkükkel, minden erejükkel Hozzá ragaszkodnak, az övéi óhajtanak lenni és maradni, az ő Nevének dicsőséget szerezni és emellett önmagukról teljesen és tökéletesen megfeledkezni.

Csakis ilyen állam állhat fenn, csakis ilyen népnek lehet öröksége ez a föld, mert ebben békesség lesz ezer esztendeig.

És mint akkor tettem, embertestvéreim, most is azt teszem, hogy felhívlak titeket: legyetek polgáraivá ennek az Üdvösség Országának, ennek az eljövendő Isten országának és államának. Hogy pedig azokká lehessetek, hagyjátok el mindazt, ami földi, és ragaszkodjatok elszakíthatatlanul, örök időkre ahhoz a Központi Gondolathoz, amelyből az egész világ táplálkozik, amelyből minden szellem és minden lélek meríti az erejét: az egy igaz Istenhez és az ő hozzátok lebecsült egyszülött Fiához, a mi, Urunkhoz, a Jézus Krisztushoz.

Ő vezessen titeket az úton, hogy eljussatok ebbe a mennyei Jeruzsálembe, hogy örömtők lehessen és boldogok lehessetek!